

Cuprins general

A. TEORIA GENERALĂ A OBLIGAȚIILOR	1
I. Încheierea, executarea, modificarea contractelor, angajarea răspunderii contractuale, garanțiile personale și reale	1
1. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil (<i>extras</i>)	1
2. O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar (<i>extras</i>)	127
3. Legea nr. 72/2013 privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante	132
4. Directiva 2011/7/UE din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale	140
5. Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (<i>extras</i>)	156
6. Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (<i>extras</i>)	171
II. Proba contractelor	175
7. Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (<i>extras</i>)	175
III. Protecția consumatorilor în materie contractuală	183
8. O.G. nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	183
9. Legea nr. 296/2004 privind Codul consumului	210
10. Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori	231
11. Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii	238

IV. Modalități alternative de soluționare a litigiilor izvorâte din contracte _____ **247**

12. Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (*extras*) _____ 247
13. Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (*extras*) _____ 267
14. O.G. nr. 38/2015 privind soluționarea alternativă a litigiilor dintre consumatori și comercianți _____ 270

B. CONTRACTE SPECIALE _____ **289**

15. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil (*extras*) _____ 289
16. O.G. nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing _____ 316
17. Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal (*extras*) _____ 327
18. O.G. nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei _____ 331

C. TITLURI DE VALOARE _____ **335**

19. Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin _____ 335
20. Legea nr. 59/1934 asupra cecului _____ 361

D. BIBLIOGRAFIE _____ **380**

6. Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

publicată în
M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011

➤ rectificată în **M. Of. nr. 489 din 8 iulie 2011**;

cu modificările și completările aduse prin:

- **O.U.G. nr. 79/2011** pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (M. Of. nr. 696 din 30 septembrie 2011), aprobată, cu modificări și completări, prin **Legea nr. 60/2012** (M. Of. nr. 255 din 17 aprilie 2012);
- **Legea nr. 76/2012** pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012), în vigoare de la 15 februarie 2013;
- **O.U.G. nr. 4/2013** privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe (M. Of. nr. 68 din 31 ianuarie 2013), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 214/2013** (M. Of. nr. 388 din 28 iunie 2013);
- **Legea nr. 54/2013** pentru aprobarea O.U.G. nr. 120/2011 privind prorogarea unor termene și pentru modificarea și completarea unor acte normative (M. Of. nr. 145 din 19 martie 2013);
- **Legea nr. 138/2014** pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe (M. Of. nr. 753 din 16 octombrie 2014);
- **O.U.G. nr. 1/2016** pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 85 din 4 februarie 2016), aprobată prin Legea nr. 17/2017 (M. Of. nr. 196 din 21 martie 2017).

– *extras*^[1] –

Capitolul X. Dispoziții finale

[...]

Art. 223. Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, procesele și cererile în materie civilă sau comercială în curs de soluționare la data intrării în vigoare a Codului civil se soluționează de către instanțele legal învestite, în conformitate cu dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite.

Recurs în interesul legii. 1. Prin Decizia nr. 4/2013 (M. Of. nr. 226 din 19 aprilie 2013), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 223 raportat la art. 39 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, a stabilit:

„Prevederile art. 396-404 din noul Cod civil, referitoare la efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copii lor minori, sunt aplicabile și cererilor de divorț formulate

^[1] Nu au fost reproduse în ediția de față secțiunile din Legea nr. 71/2011 prin care a fost modificat Codul civil și nici modificările aduse prin Legea nr. 71/2011 unor legi speciale.

înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil și aflate pe rolul instanțelor de judecată în căile de atac”.

2. Prin Decizia nr. 1/2014 (M. Of. nr. 283 din 17 aprilie 2014), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, art. 201, art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4), art. 2512, art. 2513 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, a stabilit că:

„Prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011”.

Art. 224. (1) Până la intrarea în vigoare a Codului civil, Secția civilă și de proprietate intelectuală și Secția comercială ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se reorganizează ca Secția I civilă și Secția a II-a civilă.

(2) Dispozițiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 225. (1) Secțiile comerciale existente la data intrării în vigoare a Codului civil în cadrul tribunalelor și curților de apel se vor reorganiza ca secții civile ori, după caz, vor fi unificate cu secțiile civile existente, prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea colegiului de conducere al instanței.

(2) Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii prevăzută la alin. (1) își va produce efectele de la data intrării în vigoare a Codului civil.

(3) Cauzele civile și comerciale aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului civil vor continua să fie soluționate de aceleași complete de judecată, cu respectarea principiului continuității. În caz de trimitere spre rejudecare, cauza va fi repartizată conform normelor de organizare judiciară în vigoare la data înregistrării cauzei la instanța de trimitere.

Art. 226. (1) Prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea colegiului de conducere al instanței, în raport cu numărul cauzelor, se pot înființa, în cadrul secțiilor civile, complete specializate pentru soluționarea anumitor categorii de litigii, în considerarea obiectului sau naturii acestora, precum:

- a) cererile în materie de insolvență, concordat preventiv și mandat ad-hoc;
- b) cererile în materia societăților comerciale^[1] și a altor societăți, cu sau fără personalitate juridică, precum și în materia registrului comerțului;
- c) cererile care privesc restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței;

^[1] Potrivit art. 77 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 365 din 30 mai 2012): „Ori de câte ori prin legi și prin alte acte normative se face trimitere la Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale ori la «societatea comercială/societățile comerciale», după caz, trimiterea se consideră a fi făcută la Legea societăților nr. 31/1990 ori, după caz, la «societatea/societățile reglementată/reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

d) cererile privind titlurile de valoare și alte instrumente financiare.

(2) La înființarea completelor specializate potrivit alin. (1) se va ține seama de următoarele criterii:

a) asigurarea unui volum de activitate echilibrat între judecătorii secției;

b) specializarea judecătorilor și necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora;

c) respectarea principiului repartizării aleatorii.

(3) Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii prevăzută la alin. (1) își va produce efectele de la data intrării în vigoare a Codului civil.

Recurs în interesul legii. 1. Prin Decizia nr. 18/2016 (M. Of. nr. 237 din 6 aprilie 2017), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Pitești și, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 alin. (1) și art. 228 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, a stabilit:

„Competența materială procesuală a tribunalelor/secțiilor specializate se determină în funcție de obiectul sau natura litigiilor de genul celor avute în vedere cu titlu exemplificativ de art. 226 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare”.

2. Prin Decizia nr. 2/2019 (www.scj.ro), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și a stabilit:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 226 din Legea nr. 71/2011, raportat la art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, tribunalele specializate sunt competente să soluționeze apelurile în cererile formulate în procedura executării silite în materiile ce fac obiectul specializării lor”.

Art. 227. Dacă legea specială prevede că anumite cauze sunt de competența tribunalelor comerciale ori, după caz, de competența secțiilor comerciale ale tribunalelor sau curților de apel, după intrarea în vigoare a Codului civil, competența de judecată revine tribunalelor specializate sau, după caz, secțiilor civile ale tribunalelor, reorganizate potrivit art. 228, respectiv secțiilor civile reorganizate conform art. 225.

Art. 228. (1) Până la data intrării în vigoare a Codului civil, tribunalele comerciale Argeș, Cluj și Mureș se reorganizează ca tribunale specializate sau, după caz, ca secții civile în cadrul tribunalelor Argeș, Cluj și Mureș, în condițiile art. 226.

(2) La stabilirea cauzelor de competența tribunalelor specializate sau, după caz, a secțiilor civile reorganizate potrivit alin. (1) se va ține seama de numărul și natura cauzelor, de specializarea judecătorilor, de necesitatea valorificării experienței profesionale a acestora, precum și de volumul de activitate al instanței.

Recurs în interesul legii. A se vedea Decizia nr. 18/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii, redată în extras *supra*, la art. 226.

[...]

Dispoziții tranzitorii
cuprinse în actele de modificare a Legii nr. 71/2011

O.U.G. nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil

Art. VII. La data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, sintagma „contract comercial” sau „contracte comerciale” se înlocuiește cu sintagma „contract civil” sau, după caz, „contracte civile”, iar sintagma „contracte sau acte de comerț”, cu termenul „contracte”.

Art. VIII. Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data de 1 octombrie 2011.

II. Proba contractelor

7. Legea nr. 134/2010^[1] privind Codul de procedură civilă

republicată în
M. Of. nr. 247 din 10 aprilie 2015

➤ rectificată în M. Of. nr. 234 din 30 martie 2016;

cu modificările aduse prin:

- **Decizia Curții Constituționale nr. 485/2015** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 539 din 20 iulie 2015);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 839/2015** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (5)-(7) din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 69 din 1 februarie 2016);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 866/2015** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 11 și alin. (2) din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 69 din 1 februarie 2016);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 895/2015** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 641 și art. 666 din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 84 din 4 februarie 2016);
- **O.U.G. nr. 1/2016** pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 85 din 4 februarie 2016), aprobată, cu modificări, prin **Legea nr. 17/2017** (M. Of. nr. 196 din 21 martie 2017);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 169/2016** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 353 din 9 mai 2016);

^[1] Republicată în temeiul art. XIV din Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 16 octombrie 2014, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 134/2010 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, și ulterior a fost modificată și completată prin:

– Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2012 privind modificarea art. 81 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 23 august 2012, aprobată prin Legea nr. 206/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 13 noiembrie 2012;

– Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2013 privind modificarea Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 31 ianuarie 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 214/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 28 iunie 2013;

– Legea nr. 72/2013 privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 2 aprilie 2013.

- **Decizia Curții Constituționale nr. 290/2018** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 638 din 23 iulie 2018);
- **Legea nr. 310/2018** pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (M. Of. nr. 1074 din 18 decembrie 2018);
- **Decizia Curții Constituționale nr. 874/2018** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a prevederilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu referire la sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, precum și a prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă (M. Of. nr. 2 din 3 ianuarie 2019).

Notă. Prin Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, s-a dispus amânarea aplicării anumitor dispoziții din Cod până la **1 ianuarie 2016**. Ulterior, prin O.U.G. nr. 62/2015 (M. Of. nr. 964 din 24 decembrie 2015), acest termen a fost prorogată până la data de **1 ianuarie 2017**. Prin O.U.G. nr. 95/2016 (M. Of. nr. 1009 din 15 decembrie 2016), termenul a fost prorogată din nou, până la data de **1 ianuarie 2019**.

– extras –

Cuprins	Art.
[...]	
CARTEA A II-A. PROCEDURA CONTENCIOASĂ	192-526
Titlul I. Procedura în fața primei instanțe	192-455
[...]	
Capitolul II. Judecata	211-405
[...]	
§2. Dovada cu înscrisuri	265-308
I. Dispoziții generale	265-268
II. Înscrisul autentic	269-271
III. Înscrisul sub semnătură privată	272-281
IV. Înscrisurile pe suport informatic	282-284
V. Duplicatul și copiile de pe înscrisurile autentice sau sub semnătură privată	285-287
VI. Înscrisurile cognitive sau reînnoitoare	288
VII. Regimul altor înscrisuri	289-291
[...]	
§3. Proba cu martori	309-326
I. Admisibilitatea probei cu martori	309-310
[...]	

Capitolul II. Judecata

[...]

§2. Dovada cu înscrisuri

I. Dispoziții generale

Art. 265. Noțiune. Înscrisul este orice scriere sau altă consemnare care cuprinde date despre un act sau fapt juridic, indiferent de suportul ei material ori de modalitatea de conservare și stocare.

Art. 266. Înscrisurile pe suport informatic. Înscrisul pe suport informatic este admis ca probă în aceleași condiții ca înscrisul pe suport hârtie, dacă îndeplinește condițiile prevăzute de lege.

Art. 267. Înscrisurile în formă electronică. Înscrisurile făcute în formă electronică sunt supuse dispozițiilor legii speciale.

Art. 268. Rolul semnăturii. (1) Semnătura unui înscris face deplină credință, până la proba contrară, despre existența conșimțământului părții care l-a semnat cu privire la conținutul acestuia. Dacă semnătura aparține unui funcționar public, ea conferă autenticitate celui înscris, în condițiile legii.

(2) Când semnătura este electronică, aceasta nu este valabilă decât dacă este reprodusă în condițiile prevăzute de lege.

II. Înscrisul autentic

Art. 269. Noțiune. (1) Înscrisul autentic este înscrisul întocmit sau, după caz, primit și autentificat de o autoritate publică, de notarul public sau de către o altă persoană investită de stat cu autoritate publică, în forma și condițiile stabilite de lege. Autenticitatea înscrisului se referă la stabilirea identității părților, exprimarea conșimțământului acestora cu privire la conținut, semnătura acestora și data înscrisului.

(2) Este, de asemenea, autentic orice alt înscris emis de către o autoritate publică și căruia legea îi conferă acest caracter. *[R.A.: art. 1171 C. civ. 1864]*

Art. 270. Putere doveditoare. (1) Înscrisul autentic face deplină dovadă, față de orice persoană, până la declararea sa ca fals, cu privire la constatările făcute personal de către cel care a autentificat înscrisul, în condițiile legii.

(2) Declarațiile părților cuprinse în înscrisul autentic fac dovadă, până la proba contrară, atât între părți, cât și față de oricare alte persoane.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazul mențiunilor din înscris care sunt în directă legătură cu raportul juridic al părților, fără a constitui obiectul principal al actului. Celelalte mențiuni constituie, între părți, un început de dovadă scrisă. *[R.A.: art. 1173 alin. (1), art. 1174 C. civ. 1864]*

Art. 271. Nulitatea și conversiunea înscrisului autentic. (1) Înscrisul autentic întocmit fără respectarea formelor prevăzute pentru încheierea sa valabilă ori de

o persoană incompatibilă, necompetentă sau cu depășirea competenței este lovit de nulitate absolută, dacă legea nu dispune altfel.

(2) Înscrișul prevăzut la alin. (1) face însă deplină dovadă ca înscriș sub semnătură privată, dacă este semnat de părți, iar dacă nu este semnat, constituie, între acestea, doar un început de dovadă scrisă. *[R.A.: art. 1172 C. civ. 1864]*

III. Înscrișul sub semnătură privată

Art. 272. Noțiune. Înscrișul sub semnătură privată este acela care poartă semnătura părților, indiferent de suportul său material. El nu este supus niciunei alte formalități, în afara excepțiilor anume prevăzute de lege.

Art. 273. Putere doveditoare. (1) Înscrișul sub semnătură privată, recunoscut de cel căruia îi este opus sau, după caz, socotit de lege ca recunoscut, face dovadă între părți până la proba contrară.

(2) Mențiunile din înscriș care sunt în directă legătură cu raportul juridic al părților fac, de asemenea, dovadă până la proba contrară, iar celelalte mențiuni, străine de cuprinsul acestui raport, pot servi doar ca început de dovadă scrisă. *[R.A.: art. 1176 C. civ. 1864]*

Art. 274. Pluralitatea de exemplare. (1) Înscrișul sub semnătură privată, care constată un contract sinalagmatic, are putere doveditoare numai dacă a fost făcut în atâtea exemplare originale câte părți cu interese contrare sunt.

(2) Un singur exemplar original este suficient pentru toate persoanele având același interes.

(3) Fiecare exemplar original trebuie să facă mențiune despre numărul originalelor ce au fost făcute. Lipsa acestei mențiuni nu poate fi opusă însă de cel care a executat, în ceea ce îl privește, obligația constatată în acel înscriș.

(4) Pluralitatea exemplarelor originale nu este cerută când părțile, de comun acord, au depus singurul original la un terț ales de ele. *[R.A.: art. 1179 C. civ. 1864]*

Art. 275. Formalitatea „bun și aprobat”. (1) Înscrișul sub semnătură privată, prin care o singură parte se obligă către o alta să îi plătească o sumă de bani sau o cantitate de bunuri fungibile, trebuie să fie în întregime scris cu mâna celui care îl subscrie sau cel puțin ca, în afară de semnătură, să fie scris cu mâna sa „bun și aprobat pentru...”, cu arătarea în litere a sumei sau a cantității datorate.

(2) Când suma arătată în cuprinsul înscrișului este diferită de cea arătată în formula „bun și aprobat”, se prezumă că obligația nu există decât pentru suma cea mai mică, chiar dacă înscrișul și formula „bun și aprobat” sunt scrise în întregime cu mâna sa de cel obligat, afară numai dacă se dovedește în care parte este greșeală sau dacă prin lege se prevede altfel. *[R.A.: art. 1180, art. 1181 C. civ. 1864]*

Art. 276. Sancțiunea nerespectării formalităților speciale. Înscrișurile sub semnătură privată pentru care nu s-au îndeplinit cerințele prevăzute la art. 274 și 275 vor putea fi socotite ca început de dovadă scrisă.

Art. 277. Înscrișurile întocmite de profesioniști. (1) Dispozițiile art. 274 și 275 nu se aplică în raporturile dintre profesioniști.